

Care este Adevărul? - Numărul Trei

Drumul spre Emaus

Jeff Pippenger

2023-09-07

នៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន ភូលាមបន្ទាប់ពីអាហារពេលល្ងាចចុងក្រោយ រហូតដល់ព្រះយេស៊ូវយាងទៅសួនកេសម៉ោនី មានសច្ចក្នុងនិទានដ៏វែងមួយចាប់ពីជំពូកទីដប់បួន រហូតដល់ចុងជំពូកទីដប់ប្រាំពីរ។ ខ្ញុំមានបំណងនឹងលើកយកជំពូកទាំងនេះមកពិភាក្សានៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។ អត្ថបទនេះជាមូលដ្ឋានសម្រាប់សាងសង់ការយល់ដឹងអំពីជំពូកទាំងនោះ។

ក្នុងន័យនៃបន្ទាត់កំណែទម្រង់នៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ កិច្ចសន្យានាព្រះគ្រីស្ទ និងសិស្សរបស់ទ្រង់នៅក្នុងជំពូកទាំងនោះ សូមពិនិត្យភូលាមបន្ទាប់ពីការយាងចូលដោយជ័យជម្នះ និងភូលាមមុនយើងក្នុង។ ព្រះយេស៊ូវបានយាងចូលក្នុងយេរូសាឡឹម បន្ទាប់មកបានទទួលទានអាហារចុងក្រោយជាមួយសិស្ស រួចហើយសច្ចក្នុងនិទាននោះក៏កើតឡើង ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់យាងទៅកេសម៉ោនី ហើយនៅអធ្យាតុរន្ត្រៃដៃដៃនោះ ទ្រង់ត្រូវបានចាប់ខ្លួន ហើយដំណើរការចំនួនប្រាំពីរជំហានដល់នាទៅដល់ការឆ្លងកាត់បានចាប់ផ្តើម។ តាមន័យពុយាករណ៍ ទ្រង់ និងសិស្ស ត្រូវបានកំណត់ទីតាំងថា សូមពិនិត្យភូលាមបន្ទាប់ពីកិច្ចប្រជុំជុំ Exeter និងភូលាមមុនការខកចិត្តដ៏ធំ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមួយដល់ត្រូវបានកំណត់ដោយចលនាខ្មៅប្រាំពីរ។ នៅក្នុងសច្ចក្នុងនិទានដ៏ល្អចាប់ផ្តើមភូលាមបន្ទាប់ពីអាហារពេលល្ងាចចុងក្រោយ រឿងដំបូងដល់ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលគឺ៖

Să nu vi se tulbure inima: credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. Ioan 14:1.

Știind că o mare dezamăgire era la doar câteva ore înainte, Isus a căutat să-i întărească pe ucenicii Săi pentru criza care urma. Linia ascunsă a profeției din cadrul celor patru repere care alcătuiesc evenimentele simbolizate ca cele șapte tunete este istoria în care au loc aceste trei etape ale narațiunii din Evanghelia după Ioan. Acea linie ascunsă, din cadrul celor șapte tunete, reprezintă istoria de la prima dezamăgire până la ultima dezamăgire.

Chiar înainte ca Isus să-i înștiințeze să „nu li se tulbure” inimile, Iuda Iscarioteanul părăsise cina pentru a merge la Sinedriu pentru a treia și ultima oară. Când a părăsit cina pentru a treia sa întâlnire, și-a închis timpul de probă.

Mu rwego rw'umurongo uhishe uri mu kimenyetso cy'inkuba ndwi, kwinjira kwa Kristo kwo kunesha kugereranya Induru yo mu Gicuku, aho hagaragarira ibyiciro bibiri by'abaramya. Ikimenyetso-cy'inzira cy'inyuguti yo hagati y'Igiheburayo ikoresywa mu kurema ijambor y'Igiheburayo risobanura “ukuri,” ni inyuguti ya cumi na gatatu y'inyuguti z'Igiheburayo. Cumi na gatatu ihagarariye ubugome bwo kwigomeka, kandi nk'ikimenyetso cy'ubuhanuzi cy'inzira, ihagarariye Induru yo mu Gicuku aho abageni b'abapfu bagereranya ukwigaragaza kwo

kwigomeka, nk'uko na Yuda abigenza ku kimenyetso cy'inzira cyo kwinjira kwo kunesha.

„A fost și va fi întotdeauna neghină printre grâu, fecioarele neînțelepte împreună cu cele înțelepte, cei care nu au untdelemn în vasele lor împreună cu candelile lor. A existat un Iuda lacom în biserica pe care Hristos a întemeiat-o pe pământ și vor exista Iude în biserică în fiecare etapă a istoriei ei.” Signs of the Times, 23 octombrie 1879.

Când Iuda a înapoiat banii, și-a mărturisit trădarea înaintea lui Caiafa și apoi înaintea lui Hristos, după care s-a dus să se spânzure. În timp ce părăsea sala de judecată, a strigat, chiar prin cuvintele care reprezintă dilema fecioarei neînțelepte atunci când recunoaște că nu a dobândit untdelemnul.

„Iuda a văzut că rugămințile lui erau zadarnice și a ieșit în grabă din sală, strigând: Este prea târziu! Este prea târziu! Simțea că nu putea trăi ca să-L vadă pe Isus răstignit și, în deznădejde, a ieșit și s-a spânzurat.” Hristos, Lumina lumii, 722.

Iuda ilustrează un mesaj fals al Strigătului de la Miezul Noptii ca fiind acela că „a ieșit în grabă din sală, exclamând: Este prea târziu! Este prea târziu!” Mesajul manifestă întotdeauna două clase de închinători și, întocmai ca în istoria millerită, fecioarele neînțelepte continuă mai departe după sosirea adevăratului mesaj al Strigătului de la Miezul Noptii, purtând un mesaj fals. Astfel, în istoria millerită avem mișcarea care l-a ales pe William Miller drept conducător, în timp ce respingea mesajul celui de-al treilea înger și se împotriva micii turme care l-a urmat pe Hristos în Locul Preasfânt.

„Gândul meu a fost purtat spre viitor, când se va da semnalul. «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare.» Dar unii vor fi întârziat să obțină untdelemnul pentru a-și reumple candelile, și prea târziu vor descoperi că caracterul, care este reprezentat prin untdelemn, nu este transferabil.” Review and Herald, 11 februarie 1896.

Al treilea reper al istoriei ascunse reprezintă judecata și este reprezentat de ultima literă a alfabetului ebraic. Litera este „Tav”, iar când este scrisă are forma unei cruci. Crucea reprezintă judecata.

Mula sa unang pagkabigo sa kasaysayan ng mga Millerita hanggang sa Panaghoy sa Hatinggabi, o mula sa letrang alpha hanggang sa ikalabintatlong letra, ay may isang palatandaan na kumakatawan sa isang yugto ng panahon, na kinikilala bilang panahon ng paghihintay sa talinghaga ng sampung dalaga, isang panahon ng paghihintay na matatagpuan din sa ikalawang kabanata ng Habakkuk. Mula sa Panaghoy sa Hatinggabi, o sa ikalabintatlong letra ng paghihimagsik, hanggang sa dakilang pagkabigo, ang huling letra ng alpabeto, ay mayroon ding isang yugto ng panahon na tinawag na “kilusan ng ikapitong buwan,” hindi sapagkat ito’y tumagal nang pitong buwan, kundi sapagkat tinukoy ng mensahe ng Panaghoy sa Hatinggabi na si Cristo ay darating sa ikasampung araw ng ikapitong buwan ng kalendaryong Judio, na siyang Araw ng Pagtubos.

Contextul narațiunii din Ioan, de la capitolul paisprezece până la capitolul optsprezece, începe într-o perioadă de timp care tipifică mișcarea lunii a șaptea din istoria millerită. Povara narațiunii Evangheliei după Ioan este aceea de a-i pregăti pe ucenici pentru criza viitoare a crucii (litera

„Tav”). Prin urmare, Hristos arată că, de la moartea Sa până când Se va înălța la Tatăl Său și Se va întoarce, pentru ucenicii Săi aceasta avea să fie o perioadă de întristare, nesiguranță și dezamăgire. Asemenea caracteristicilor profetice ale tuturor primelor dezamăgiri care sunt reprezentate în mărturia liniilor de reformă, dezamăgirea implică o stare adusă de nesocotirea unui adevăr important, descoperit mai înainte. Moartea lui Hristos pe cruce a fost și este un adevăr important, iar El le spusese ucenicilor în mod direct că avea să fie răstignit și să învieze, dar criza a fost atât de mare, atât de copleșitoare, încât ei au uitat ceea ce ar fi trebuit să-și amintească.

„Când Hristos, Nădejdea lui Israel, a fost atârnat pe cruce și a fost înălțat, așa cum îi spusese lui Nicodim că avea să fie, nădejdea ucenicilor a murit odată cu Isus. Ei nu puteau explica lucrul acesta. Ei nu puteau înțelege tot ceea ce le spusese Hristos mai înainte despre aceasta.”
Faith and Works, 63.

Povara întregii narațiuni din cele patru capitole din Ioan la care ne referim a fost aceea că Isus Își pregătea ucenicii pentru perioada de dezamăgire pe care aveau să o trăiască începând cu arestarea Sa la miezul nopții și până când S-a întors după ce S-a înălțat la Tatăl Său. În cele patru capitole din Ioan, acea perioadă de timp în care Hristos a fost departe de ucenici reprezintă un timp de întârziere. Din punct de vedere istoric, acea perioadă de timp, pe care o identific drept un timp de întârziere, a avut loc după criza crucii. În cele patru capitole pe care ne pregătim să le analizăm, ele reprezintă în mod profetic timpul de întârziere care începe odată cu prima dezamăgire, nu după marea dezamăgire a crucii.

De ce sugerez că ultima dezamăgire pentru care Hristos Își pregătea ucenicii prefigura prima dezamăgire care, în linia de reformă a lui Hristos, a fost moartea lui Lazăr? Această întrebare trebuie lămurită înainte de a putea vedea narațiunea din cele patru capitole ale lui Ioan în lumina care susține adevărurile ce sunt acum desigilate în legătură cu istoria ascunsă a celor șapte tunete.

În istoria lui Hristos, perioada de timp dintre moartea și învierea lui Lazăr corespunde timpului de zăbovire. Hristos merge apoi la Ierusalim pentru intrarea Sa triumfală. Hristos, în Ioan paisprezece, le vorbește ucenicilor Săi în timpul istoriei a ceea ce avea să fie mișcarea lunii a șaptea, care a început atunci când timpul de zăbovire se încheiase deja, la sosirea mesajului Strigătului de la Miezul Nopții, care a inițiat mișcarea lunii a șaptea.

Pentru a înțelege cum cuvântul ebraic „adevăr” confirmă identificarea istoriei ascunse care a fost desigilată din istoria simbolică a celor șapte tunete este necesară o analiză atentă a mesajului pe care Hristos îl transmitea atunci ucenicilor Săi în Evanghelia după Ioan, de la capitolul paisprezece până la capitolul șaptesprezece. Un exemplu al modului în care reperul mării dezamăgiri este folosit pentru a ilustra reperul primei dezamăgiri poate fi recunoscut în experiența ucenicilor pe drumul spre Emaus.

Ceea ce a pus capăt timpului de zăbovire în istoria millerită a fost corectarea predicției anterior eșuate pentru anul 1843. Lucrarea lui Samuel Snow în dezvoltarea soliei care a introdus mișcarea lunii a șaptea, încheiată cu Marea Dezamăgire, poate fi urmărită din punct de vedere istoric, urmărind creșterea în înțelegere a lui Samuel Snow prin scrierile sale publicate și prin prezentările sale publice care au precedat adunarea de tabără de la Exeter. Comentariul inspirat abordează

această dezvoltare în mod diferit față de simpla dezvoltare istorică a soliei finale a lui Snow. Sora White ne informează că solia a fost recunoscută atunci când Domnul Și-a retras mâna de peste o greșeală din calculele de pe harta lui Habacuc pentru anul 1843.

„Am văzut poporul lui Dumnezeu plin de bucurie în așteptare, privind spre Domnul lor. Dar Dumnezeu a rânduit să-i pună la probă. Mâna Sa a acoperit o greșeală în calcularea perioadelor profetice. Cei care Îl așteptau pe Domnul lor nu au descoperit această greșeală, și nici cei mai învățați oameni, care se împotriveau timpului, nu au reușit s-o vadă. Dumnezeu a rânduit ca poporul Său să treacă printr-o dezamăgire. Timpul a trecut, iar cei care Îl așteptaseră cu bucurie pe Mântuitorul lor au fost cuprinși de întristare și descurajare, în timp ce aceia care nu iubiseră arătarea lui Isus, ci primiseră solia din teamă, s-au bucurat că El nu a venit la timpul așteptat. Mărturisirea lor nu atinsese inima și nu curățise viața. Trecerea timpului a fost bine rânduită pentru a descoperi astfel de inimi. Ei au fost cei dintâi care s-au întors și i-au batjocorit pe cei întristați și dezamăgiți, care iubeau cu adevărat arătarea Mântuitorului lor. Am văzut înțelepciunea lui Dumnezeu în a-Și pune poporul la probă și în a-i da un test pătrunzător, ca să-i descopere pe aceia care aveau să se dea înapoi și să se întoarcă în ceasul încercării.

„Isus și toată oștirea cerească priveau cu simpatie și iubire asupra aceluia care, cu dulce așteptare, doriseră mult să-L vadă pe Acela pe care sufletele lor Îl iubeau. Îngerii pluteau în jurul lor, ca să-i sprijine în ceasul încercării lor. Aceia care neglijaseră să primească solia cerească au fost lăsați în întuneric, iar mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor, pentru că nu voiseră să primească lumina pe care El le-o trimisese din cer. Acei credincioși dezamăgiți, care nu puteau înțelege de ce Domnul lor nu venise, nu au fost lăsați în întuneric. Ei au fost din nou călăuziți la Bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mâna Domnului a fost îndepărtată de pe cifre, iar greșeala a fost explicată. Ei au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844 și că aceleași dovezi pe care le prezentaseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedeau că ele aveau să se încheie în 1844. Lumina din Cuvântul lui Dumnezeu a strălucit asupra poziției lor și au descoperit un timp de întârziere — „Deși întârzie [viziunea], așteapt-o.” În iubirea lor pentru venirea imediată a lui Hristos, ei trecuseră cu vederea întârzierea viziunii, care fusese menită să-i facă vădiți pe adevărații așteptători. Din nou aveau un punct de timp. Totuși, am văzut că mulți dintre ei nu puteau să se ridice deasupra cumplitei lor dezamăgiri pentru a avea acel grad de zel și de energie care le caracterizase credința în 1843.

„Satan a îngerii săi au triumfat asupra lor, iar aceia care nu voiau să primească solia se felicitau pentru judecata și înțelepciunea lor prevăzătoare, pentru faptul că nu primiseră amăgirea, cum o numeau ei. Ei nu și-au dat seama că respingeau sfatul lui Dumnezeu împotriva lor înșiși și că lucrau în unire cu Satan și cu îngerii săi pentru a aduce nedumerire asupra poporului lui Dumnezeu, care trăia solia trimisă din cer.”

„Credincioșii acestei solii erau asupriți în biserici. Pentru o vreme, aceia care nu voiau să primească solia au fost împiedicați de teamă să dea glas simțămintelor inimii lor; dar trecerea timpului le-a dat pe față adevăratele sentimente. Ei doreau să reducă la tăcere mărturia pe care cei ce așteptau se simțeau constrânși să o poarte, și anume că perioadele profetice se întindeau până în 1844. Cu claritate, credincioșii și-au explicat greșeala și au prezentat motivele pentru

care Îl așteptau pe Domnul lor în 1844. Potrivnicii lor nu puteau aduce niciun argument împotriva motivelor puternice prezentate. Totuși, mânia bisericilor s-a aprins; ele erau hotărâte să nu asculte dovezile și să excludă mărturia din biserici, pentru ca ceilalți să nu o poată auzi. Aceia care nu îndrăzneau să le ascundă altora lumina pe care le-o dăduse Dumnezeu au fost dați afară din biserici; dar Isus era cu ei, și ei se bucurau în lumina feței Sale. Ei erau pregătiți să primească solia celui de-al doilea înger.” Early Writings, 235–237.

Istoria tocmai prezentată descrie, printre altele, experiența din 18 iulie 2020; totuși, ideea pe care doresc să o luați în considerare este că înțelegerea reprezentată de solia Strigătului de la Miezul Noptii, așa cum a fost dată de Samuel Snow la adunarea de tabără de la Exeter, este reprezentată nu de lucrarea istorică a lui Snow, ci de acțiunea mâinii Domnului. Mâna Sa acoperise o greșeală și, atunci când El Și-a retras mâna, milleritiții au putut atunci să-și înțeleagă dezamăgirea și, de asemenea, să înțeleagă că se aflaseră în perioada reprezentată ca vremea de întârziere.

Îndepărtarea mâinii Sale este un element vital în experiența ucenicilor care se aflau pe drumul spre Emaus. Ea prefigurează sfârșitul perioadei cunoscute drept timpul de așteptare și se încheie cu înțelegerea reprezentată de solia Strigătului de la Miezul Noptii. Totuși, ilustrarea de la Emaus a avut loc după cruce, care reprezintă Marea Dezamăgire, nu prima dezamăgire pricinuită de moartea lui Lazăr.

Și iată, doi dintre ei mergeau în aceeași zi la un sat numit Emaus, care era la vreo șaizeci de stadii de Ierusalim. Și vorbeau între ei despre toate aceste lucruri care se întâmplaseră. Și s-a întâmplat că, pe când vorbeau împreună și cugetau, Isus Însuși S-a apropiat și mergea cu ei. Dar ochii lor erau împiedicați să-L cunoască. Și El le-a zis: „Ce fel de vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi, mergând, și fiind triști?” Luca 24:13–16.

Cuvântul „ochi” din acest pasaj reprezintă vederea, mai mult decât organul propriu-zis al ochiului. Cuvântul „ținuți” înseamnă putere. Ucenicii nu au fost în stare să înțeleagă viziunea crucii, căci Hristos le acoperise capacitatea de a vedea viziunea profetică a crucii. Mâna lui Hristos este un simbol al puterii Sale. Întristarea pe care a identificat-o Isus reprezenta marea lor dezamăgire. După o discuție ulterioară a ucenicilor dezamăgiți, Hristos a început să vorbească.

Apoi le-a zis: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima în a crede tot ce au spus prorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa? Și, începând de la Moise și de la toți prorocii, le-a tâlcuit în toate Scripturile cele privitoare la El. Când s-au apropiat de satul încotro mergeau, El S-a făcut că voiește să meargă mai departe. Dar ei L-au silit, zicând: Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua este pe sfârșite. Și a intrat să rămână cu ei. Luca 24:25–29.

ယရှေ့သည် သမုမာကျမ်းစာအနက်ဖော်နည်း၏ “historicist” နည်းလမ်းကို အသုံးပြု၍၊ မာရရှေ့စတင်သော ပရောဖက်ပျောက်ဆုံးရာ များက ငြင်းများကို သန့်ရှင်းသော သမိုင်းတစ်လျှောက် ဆက်လက်ယူဆင်ကာ လက်ဝါးကပ်တိုင်၏ သမိုင်းကို ဖော်ထုတ်သိမ္မင်္ဂရေန် တပည့်တော်တို့အား သွန်သင်တော်မူခဲ့သည်။ ယရှေ့သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သော တပည့်တော်တို့ကို သွန်သင်ရန်၊ ရှေးဟောင်းလမ်းက ငြင်းများနှင့် “line upon line” ဟူသော နည်းလမ်းကို ကိုယ်စားပြုသည့် အတိတ်ပရောဖက်ပျောက်ဆုံး၏ များက ငြင်းများကို အသုံးပြုတော်မူခဲ့သည်။ ကိုယ်တော်သည်

သူတို့နှင့်အတူ မနုရောဘဲ ရှုသို့သာ ဆက်လက်ခရီးသွားမည့်သဘော ပြောတော်မူသောအခါ၊ သူတို့က ကိုယ်တော်ကို အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်၍ မိမိတို့နှင့်အတူ နတ်တော်မူရန် တောင်းပန်အားပျက်ကြသည်။ သူတို့သည် စောင့်ဆိုင်းရာအချိန်ကာလအတွင်း ရှိန်ကေပြုပြီး ခရစ်တော်သည် သူတို့၏ မျက်စိများပေါ်မှ ကိုယ်တော်၏ လက်ကို ဖယ်ရှားတော်မူရန် နိုးကပ်နေပေပြီဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော်၏ လက်ကို ဖယ်ရှားတော်မူသောအခါ စောင့်ဆိုင်းရာအချိန်ကာလသည် အဆုံးသို့ ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး သူတို့သည် အမှောင်ထုကို ဖြတ်ကျော်လျက် ယရုရှလင်မြို့သို့လည်းကောင်း၊ တပည့်တော်တစ်ဆယ့်တစ်ပါးထံသို့လည်းကောင်း အလျင်အမြန် ပြန်ပေးသွားကပြော၊ ထိုအရာသည် “Midnight Cry” သတင်းစကား ပျံ့နှံ့ကူးသန်းသွားသော အလျင်နှုန်းကို ပုံဆောင်ပြသခဲ့သည်။

Și s-a întâmplat că, pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut; și El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Luca 24:31.

Yesu yakuyeho ukuboko kwe kwari gufashe ugusobanukirwa kwabo kw'iyerekwa ry'ubuhanuzi, maze abikoze baramumenya. Yesu yari yabazaniye ubutumwa bwo Kurira kw'Igicuku, kandi babwakiriye bari ku meza bafungura, kuko buri butumwa bugomba kuribwa. Ako kanya bihutira kujya kubibwira abigishwa cumi n'umwe, “nk'umuraba ukomeye wambukiranya igihugu.”

Și au zis unul către altul: „Nu ne ardea oare inima în noi când ne vorbea pe drum și când ne deschidea Scripturile?” Și, sculându-se chiar în ceasul acela, s-au întors la Ierusalim și i-au găsit adunați laolaltă pe cei unsprezece și pe cei ce erau cu ei, zicând: „Domnul a înviat cu adevărat și S-a arătat lui Simon.” Și ei au istorisit cele petrecute pe drum și cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii. Pe când vorbeau ei astfel, Isus Însuși a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” Dar ei, înspăimântați și cuprinși de frică, credeau că văd un duh. Și El le-a zis: „Pentru ce sunteți tulburați și de ce se ridică astfel de gânduri în inimile voastre? Priviți mâinile și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, căci un duh nu are carne și oase, cum vedeți că am Eu.” Și, după ce a spus acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. Dar, pe când încă nu credeau de bucurie și se mirau, El le-a zis: „Aveți aici ceva de mâncare?” Și ei I-au dat o bucată de pește fript și dintr-un fagure de miere. El a luat și a mâncat înaintea lor. Și le-a zis: „Acestea sunt cuvintele pe care vi le-am spus când eram încă împreună cu voi: că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.” Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. Luca 24:32–45.

Așa cum s-a întâmplat cu ucenicii pe drumul spre Emaus, Isus prezintă solia prin istoriile sfinte ale trecutului din Biblie pentru a explica istoria morții și învierii Sale și a făcut aceasta oferindu-le un exemplu de a mânca. Poporul lui Dumnezeu trebuie să mănânce solia. În nesiguranța și întristarea lor, Isus aduce la încheiere timpul de întârziere care a avut loc de la moartea Sa până la învierea, înălțarea și întoarcerea Sa, deschizându-le înțelegerea față de solia adevărului prezent, care se întemeia pe istoriile sfinte ale trecutului aduse împreună, linie peste linie.

De aceea, cei doi ucenici de pe drumul spre Emaus (reprezentând al doilea înger care se unește cu și este împuternicit de solia Strigătului de la Miezul Noptii) identifică timpul de întârziere care a urmat crucii ca fiind timpul de întârziere care a precedat Strigătul de la Miezul Noptii. Prin urmare, dezamăgirea ucenicilor reprezintă prima dezamăgire din linia profetică, nu marea dezamăgire.

Povestirea de la Emaus este apoi repetată cu cei unsprezece ucenici dezamăgiți. Isus li se alătură, îi învață despre împlinirea cuvântului profetic prin metodologia „istoricismului”, iar apoi le deschide înțelegerea, în timp ce mănâncă. Începutul istoriei identifică sfârșitul istoriei. Isus prezintă apoi o a treia mărturie a faptului că dezamăgirea crucii poate fi aplicată profetic primei dezamăgiri. El oferă a treia mărturie cu privire la structura istoriei, spunându-le să rămână în Ierusalim până când vor primi putere de sus.

제자들에게 이르시되, 이같이 기록되었으되 곧 그리스도가 고난을 받고 제삼일에 죽은 자들 가운데서 살아나야 할 것과, 또 회개와 죄 사함이 그의 이름으로 모든 민족에게 전파되어야 할 것이니, 예루살렘에서 시작할지니라. 너희는 이 모든 일의 증인이라. 보라, 내가 내 아버지의 약속하신 것을 너희에게 보내노니, 너희는 위로부터 능력을 입을 때까지 예루살렘 성에 머물라 하시니라. 예수께서 그들을 데리고 베다니 앞까지 나가사 손을 들어 그들에게 축복하시더니, 축복하실 때에 그들을 떠나 하늘로 올려지시니, 그들이 그에게 경배하고 크게 기뻐하며 예루살렘에 돌아가, 늘 성전에 있어 하나님을 찬송하며 송축하니라. 아멘. 누가복음 24:46-53.

Ilustrarea ucenicilor pe drumul spre Emaus identifică un timp de zăbovire care a început la moartea Sa și a durat până când a înviat și S-a înălțat la Tatăl Său. Timpul de zăbovire s-a încheiat pentru ucenicii din Emaus atunci când solia evenimentelor crucii a fost întemeiată prin metodologia aducerii laolaltă a liniilor istoriilor sacre trecute, linie peste linie. Apoi solia a fost purtată de ucenici cu toată graba cu care au putut să o poarte. Apoi Isus Se întâlnește cu cei unsprezece ucenici; din nou este menționată luarea unei mese, se folosește „linie peste linie” pentru a dovedi solia și, asemenea ucenicilor din Emaus, El le deschide atunci înțelegerea și Se desparte de ei. Dar nu înainte de a identifica istoria zăbovirii în Ierusalim până când timpul de zăbovire se încheie odată cu venirea Duhului Sfânt la Cincizecime.

Când Isus le-a spus ucenicilor Săi să rămână în Ierusalim, acesta a fost sfârșitul istoriei drumului spre Emaus. Începutul istoriei a reprezentat o dezamăgire, urmată de un timp de așteptare, urmat de o descoperire a adevărului care reprezintă mesajul Strigătului de la Miezul Noptii. Acea descoperire a adevărului s-a împlinit atunci când Hristos Și-a retras mâna, care „ține” ochii ucenicilor. Acesta este începutul istoriei, iar mijlocul istoriei se repetă cu aceeași istorie atunci când Hristos a îndepărtat dezamăgirea celor unsprezece ucenici prin faptul că li S-a descoperit și le-a deschis înțelegerea Cuvântului Său. Apoi urmează o ultimă mărturie a aceleiași structuri profetice identice, care începe cu prima dezamăgire, nu cu marea dezamăgire.

Istoria de la Emaus până la Cincizecime oferă trei martori ai primei dezamăgiri, ai timpului de întârziere și ai Strigătului de la Miezul Noptii, totuși dezamăgirea propriu-zisă, care este semnul de hotar de la începutul fiecăruia dintre cei trei martori, a fost în realitate a doua dezamăgire, nu prima. Recunoașterea faptului că semnul de hotar care este Marea Dezamăgire în istoria millerită este folosit pentru a ilustra prima dezamăgire din istoria millerită este esențială pentru înțelegerea narațiunii pe care o găsim în cele patru capitole din Ioan care au loc între mâncarea care a avut loc la ultima cină și arestarea de la miezul nopții din grădina Ghetsimani. Merită remarcat faptul că, atunci când Isus li S-a arătat celor unsprezece ucenici și a mâncat împreună cu ei, El a întrebat: „De ce sunteți tulburați? și de ce se ridică gânduri în inimile voastre?”

De îndată după ce a mâncat Cina cea de Taină în cartea lui Ioan, pasajul pe care urmează să-l analizăm începe cu cuvintele lui Hristos, spunându-le: „Să nu vi se tulbure inima.” În decurs de cinci zile, ei uitaseră chiar acea poruncă. Capitolul paisprezece până la capitolul șaptesprezece din Evanghelia după Ioan reprezintă prima dezamăgire din 18 iulie 2020, care introduce un timp de întârziere, conducând la Descoperirea lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă, și reprezintă solia Strigătului de la Miezul Noptii. Acea solie introduce o perioadă de timp care a fost prefigurată de mișcarea lunii a șaptea și este, de asemenea, prefigurată de alergarea în grabă a ucenicilor de la Emaus spre Ierusalim în puterea noptii. Acea istorie este ceea ce este reprezentat de cele trei litere ebraice pe care Hristos le-a folosit pentru a Se reprezenta pe Sine ca „Adevărul”.

În narațiunea acestor patru capitole din Ioan găsim nu numai faptul că lucrarea Duhului Sfânt este identificată drept aceiași pași ai chiar aceluși cuvânt, ci și cea mai bună dovadă pentru a susține afirmațiile care sunt făcute acum, și anume că împlinirea finală a soliei Strigătului de la Miezul Noptii este prezentată acum în mod progresiv la adunarea de tabără din Exeter, din douăsprezece august până în șaptesprezece. Când solia va fi în cele din urmă recunoscută de sfinții care așteaptă, lumea va fi aruncată în criza legii duminicale, în timp ce acei soli duc lumii care piere solia finală de avertizare a „zilelor din urmă”.